

Miina Härma (aastani 1935 Hermann, 9. II 1864 Kõrveküla, Raadi vald – 16. XI 1941 Tartu), helilooja, koorijuht ja organist. Sai muusikalist algõpetust Karl August Hermannii juures, õppis 1883–90 Peterburi konservatooriumis orelit (Louis Homiliuse klass) ja kompositsiooni, töötas ühtlasi Peterburis klaveriõpetaja ja koorijuhina ning esines orelikontsertidega Venemaal, Soomes, Saksamaal ja Suurbritannias. Naasis 1894 Tartusse, asutas seal koori (aastast 1920 Miina Hermannii Lauluseltsi segakoor), oli kohaliku muusikaelu juhte. Elas 1903–15 Kroonlinnas, andis seal klaveritunde. Õpetas 1917–29 Tartus Eesti Noorsoo Kasvatuse Seltsi tütarlastegümnaasiumis muusikat, oli Eesti Muusika Kuukirja peatoimetaja ning Tartu Helikunsti Seltsi esinaine ja koorijuht, osales aktiivselt Tartu Kõrgema Muusikakooli rajamises (1919). Aastast 1939 Tartu ülikooli audoktor ja Tallinna Konservatooriumi auprofessor. Juhatanud üldlaulupidudel koore. Heliloomingu põhiosa moodustavad koorilaulud (ligi 200). Lüürilise põhitooniga koorilauludest on tuntuimad "Küll oli ilus mu õieke", "Kui sa tuled, too mul lilli", "Ei saa mitte vaiki olla" ja "Õöbiku surm", heroilise laadiga lauludest "Enne ja nüüd", "Meeste laul" ja "Isamaa, õitse sa", olulised on rahvalaulutöölused ("Tuljak", "Lauliku lapsepõli"). Härma on loonud laulumängu "Murueide tütar" (1902), kantaadi "Kalev ja Linda" (1894) ning soololaule ("Miks sa nutad, lillekene?"). Avaldanud laulukogumikke ("Segakoori laulud", 1892; "Valik koolilaule", 1927; "Isamaa laulud", 1928). Tartus on mälestussammas (1984, Juta Eskel) ja temanimeline gümnaasium.